

Iz delovanja SKK

Predzadnjo marčno soboto je bila v klubskih prostorih posebna prireditve TWIN QUIZ, katere propagandni naslov je poudarjal le to, da se je lani vršil v tem času prvi klubski kviz. Letos sta se organizatorja Štefan Pahor in avtor članka precej namučila; zgleda, da sta obnovila lanski uspeh z upanjem, da bodo klubovci nadaljevali to pobudo tudi v bodoče.

Nastopajočih je bilo kar pet in uvrstili so se takole: David Sestan, ki je odgovarjal na vprašanja o Triestini v sezoni 1986/87, Igor Milič na temo 24 ur v Le Mansu leta 1985, Tomaž Susič o filmski trilogiji Vojne zvezd, Matej Susič o ameriški fudbalski ligi NFL in Marko Brecelj o nekaterih avtomobilskih modelih.

Organizatorja sta si izmislila zahtevna vprašanja. Ker so se tekmovalci pripravili predvsem na športne ali avtomobilске teme, sta poskrbela tudi za vrsto vprašanj o splošni kulturi. Boj za točke se je intenzivno nadaljeval do konca, zmagovalec pa se je prav za las dokopal do nagrade in sicer medalje s siglo kluba ter plačane večerje, na katero so ga pospremili vsi ostali.

Prireditve je trajala neobičajno dolgo, a večina obiskovalcev je ostala do zaključka in tako pokazala, da želi odnesti od zabavnega tekmovanja tudi nekaj nevsakdanjih informacij, kar je bilo eno izmed zaželenih za vse prisotne.

5. aprila je klub pripravil informativni večer o različnih smereh, ki so mladim na razpolago za univerzitetni študij. Seveda je bila pobuda namenjena predvsem dijakom, ki končujejo višjo srednjo šolo, in petošolci so bili res večina med obiskovalci. Nastopajoči pa so bili študenti iz prvih letnikov univerze, izmed katerih je vsak zastopal različno fakulteto.

Po kratki predstavitvi je publika stopila v direktni kontakt z njimi; oblikovale so se številne skupine, kjer je vsak prejel zaželeno informacije.

Pobuda je torej uspela v glavnem zato, ker so univerzitetni študentje (med katerimi je bilo mnogo klubovcev) poleg nasvetov o golem študiju posredovali tudi osebne vtise o svoji življenjski izbiri, ki v tej starosti postaja končno specifična in torej odločilna.

Aljoša Saksida

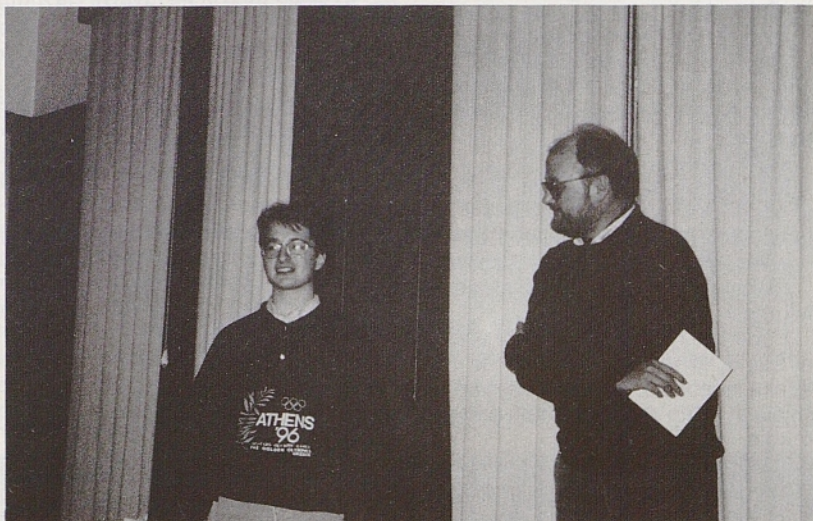
Mladi in politično delovanje

Zelo občuten je problem odnosa mladih do politike oz. do političnega delovanja. Mladino zanima politika? Če jo zanima, v kolikšni meri? Če je današnji mladi človek do politike brezbrizen, v čem so vzroki za to? V rubriki Katoliškega glasa »V protitoku« je bilo večkrat napisano, da se mladi za politiko in delo v političnih organizacijah zanimajo takrat, ko jim le-te nudijo nekaj konkretnega, otipljivega, ne pa samo nekaj splošnih smernic in ideoloških gesel.

Ce beremo informacijo v tem ključu, se zdi, da mladim ugaja predvsem koncept politike, ki sloni na dokajšnjem pragmatizmu, na uspešnosti, briljantnosti, brezobzirnosti itd. Mladini je torej všeč samozavesten, uspešen, akcijski tip politika, ki s svojo močno osebnostjo lahko potegne ljudi za sabo. Mladini je všeč človek, ki zna brez težav razločevati med bistvenim in nebitvenim, ki dobro ve, kaj hoče, kakšno politiko naj vodi in kakšno ne.

Ce je torej (po mnenju nekaterih) taka politika in tak tip političnega delavca mladim všeč, je potem težko razumeti, zakaj se dober del mladih ljudi politike izogiba, češ da jih ne zanima, da je politika »umazana stvar« itd. Eden izmed vzrokov za tako stanje je verjetno okolje, v katerem živimo: ljudje se počutijo dobro, nimajo večjih odgovornosti, večina mladih ima itak vse, skratka, ni več tiste potrebe po aktivizmu, po borbi, s katero si v preteklosti marsikaj dosegel. Dandanes imamo vse, čemu bi se angažirali? Drugi vzrok pa je menda začarani krog, v katerega je v zadnjih časih zabredla italijanska politika: vrstijo se škandali, polemike, napadi, prerekanja o tem, kdo bo več dobil: to se dogaja tako v Rimu kot v Trstu in Gorici. Tako ti pride spontana sledeča misel: čemu bi se mazal s temi zadevami?

Pa je taka politika edina možna? Ali je morda utopija se obrniti zopet k politiki, ki menda ne bo »svetniška«, ampak vsekakor bolj resna kot trenutno je? Te teme bi lahko predstavljale izhodišče za širšo debato o problemu, katerega smo se v tem sestavku dotaknili.

Časnikar Sergij Canciani predavatelj v SKK.

Hiša v ulici Cvetočega gradu

Sivo aprilsko jutro. Nebo mračno. Umazane luže po cestah. Kaplja s streh in z dreves. Dreves! Kolikor jih je! Gole krošnje. Vlada žalost. Potoček deževnice se vije ob pločniku. Po poti pobira ogorke cigaret in smeti. Trst je umazan. A kaj, ko so se že vsi privadili na to!

Dež je že pred več urami prenehal, a še se kdo skriva pod dežnik. Pri tolikih opravih se je treba meniti še za to ali dežuje? Je dež vsaj deloma pomiril mestni živžav? Ne, vse se nadaljuje. Mrko, dolgočasno. Skratka: vsakdanje. Vedno isti opravi, vedno iste naloge, vedno iste poti. Koliko še manjka do počitnic? Štejemo dneve, pa jih je vedno preveč. Poletje, dopust... Ne, te so le daljše, daljše sanje... Privid. Kakšen stress!

Kje se toliko mudi pomlad? Zakaj je še ni? Naj bi vsaj ta pohitela!

Pomlad. Za nekatere je že prispe-la. Roberto jo je ujel v ulici Cvetočega gradu, pri številki 25. Zgradba, ki odgovarja temu naslovu, je visoka hiša iz časa Avstrijcev. V Trstu jih je veliko takih. Ta pa se od drugih razlikuje, ker je prepletkana v sinjo barvo. Na drugem nadstropju, levo, ima neko okno modre naoknice. Nanje je spretna roka naslikala nočno nebo z zvezdami in velikim rumenim luninim krajcem.

Ta hiša, tako drugačna od drugih. In tistega okna, tiste naoknice verjetno še ni nihče opazil. Robert je. Hiša z modrimi podoknicami na ulici Cvetočega gradu številka 25 je postala njegov zaklad. Njegova tajnost. V srce jo je zaprl in z njo se greje v mračnosti sivih dni.

Nekega dne je Robert vozil mimo in naoknice so bile dvignjene!

»Drin, drin!«

Iskal je prostora med številnimi pešci, s katerimi je bil pločnik zasičen. Zdelo se je, da ni nihče slišal njegovega zvonjenja. Nihče se ni niti za milimeter premaknil.

»Drin, drin!«

Nič. Kot da bi vsi oglušeli. V odgovor sitno mrmrnanje tistih, ki so se mu morali zadnji trenutek umakniti s poti.

»Drin, drin! Umaknite se, prosim!«

»Gospa! Rekel sem vam, da se umaknite!«

Robert se niti ustavil ni, da bi pomagal starki, ki jo je bil prevrnil na tla. Ženska je stokala, kar nedostojno preklinjala in z ihto skušala očistiti umazano krilo.

»Dvanajst jajc! In to svežih! Komaj sem jih kupila! Dvanajst! Pa krilo? Kar v smeti ga lahko zaženem! Kdo ve, koliko bom morala plačati za pralnico! Pa mladenič se ni ustavil, oh ne! Preveč

truda bi ga stalo, seveda! Taka je današnja mladina! Neotesanci, vsi nepri-dipravi! Vse bi zaprla za rešetke, vse!«

Robert starke še poslušal ni. Poznal je take gospe. Če bi se ustavil in ji pomagal, se niti zahvalila ne bi. Kaj! Celo denar za pralnico bi zahtevala in kdo ve kaj bi si še izmislila. Potem bi pa pričela še pridigati. Prošnjo za denar bi še uslišal, a pridige! Ne, pridig pa ne! Robert jih ni prenašal. Le babica ga je smela karati. A babica je bila pač poseben tip.

Kar se karanj tiče, sta bila Roberto-va mama in oče na smrt dolgočasna. Predvsem oče je imel pri tem res malo fantazije. Njegove pridige so se pričele vse na isti način:

»Bog mi je poklonil le enega sina, pa še ta je idiot! Ti neumnež...«

To še ni bilo nič. Ko je bil res jezen, je govoril še veliko hujše. Na primer ti-stega dne, ko je Robert opustil šolanje.

»Bog, kaj si mi dal! Recite mi, da ni moj sin! Prosim, Dana, potolaži me, da nisem jaz njegov oče...«

Robert je mežikal in se trudil, da bi spodil solze, ki so se že prikazale. Spomin je še vedno pekel. Ne, ni smel jo-kati. Prav je storil, prav...

»Fant! Ne misliš resno, upam!«

Ravnateljve oči se niso niti za tre-nutek odmaknile od njega. Robert ga je pričel natančno opazovati. Star, u-mirjen gospod s prijaznimi modrimi očmi, z belimi lasmi in prav tako belimi brki. Nekoliko podoben dedku Mrazu.

Čudno, da nisem tega prej opazil.

Brade pa ni imel.

Manjkal mi bo.

»Zakaj? Vsaj to mi razlož! Razumel bi, če bi bil butec, a si odličnjak! V tvo-jem zadnjem spričevalu sem opazil le devetice! Niti osmic ni bilo!«

Robert je sklonil pogled. Nikdar ni mislil, da bo tako težko. Tako jasno se mu je zdelo vse, ko je vstopil v ravnateljstvo. Sedaj pa je pričel dvomiti o last-nih izbira.

Ne, ne morem se več obrniti nazaj. Samega sebe ne bom mogel več spo-štovati, če se bom že takoj vdal. Ne, na-daljevali moram. Odločil sem se in moja izbira je pravilna.

»Robert, če imaš kake težave, se lahko o tem pogovoriva. V čudnem ob-dobju si, v letih razvoja. Če zapustiš šo-lo, si ne boš s tem nič pomagal.«

Robert je opazoval lastne roke na mizi, premišljujoč.

V ravnatelju se je pojavil dvom.

»Tvoji starši, kajne? Oni te silijo v to!«

Dobro je poznal Robertove razme-re. Družina se ekonomsko ni dobro znašla. Morda so starši menili, da je bolje, če sin prične delati. Še so taki ljudje na svetu. Neumneži, ki niso še ra-zumeli, da je v modernih časih šola edi-ni pogoj za zagotovljeno bodočnost.

»Ne, moji starši nimajo prstov vmes.«

Zakaj se nisem zlagal? Tako bi po-tem bilo vse lažje! Starši so krivi in jaz lahko odidem brez dodatnih zadreg.

Ne, samo zakompliciral bi vso za-devo. Ravnatelj bi poskusil pregovoriti mamo in očeta in resnica bi prišla na dan.

Ni bilo le to. Ni hotel narediti krivi-ce staršem, ki so bili pri tem čisto ne-dolžni. Postavil bi jih v slabo luč. Prav-zaprav bi se moral čutiti užaljen že za-to, ker si je ravnatelj drznil misliti kaj ta-kega o njih.

»Profesor matematike je navdušen nad teboj in sam dobro veš, da ni tip, ki rad hvali.«

Ni bilo slišati odgovora.

»In gospodična Violeta?«

Ko je ravnatelj omenil gospodično Violeto, se je na Robertovem obrazu končno pojavil nasmeh. Bila je njego-va profesorica literature. Bila bi perfekt-na mamica in to je bila tudi njena naj-večja želja. Usoda pa ji ni dodelila mo-ža. Ženska se je zato posvetila pouče-vanju, ki ji je dovolilo tesen stik z mla-dino. Bila je zelo materinska s svojimi študenti. Ti so se zavedli njene šibko-sti in so jo kar se da izkoriščali.

»Včeraj me je ustavila na hodniku. 'Nekaj vam moram pokazati', mi pravi. Vsa radostna mi pokaže neko šolsko nalogo. Tvojo, Robert. Poskušam brati, a že mi jo iztrže iz rok. Ona mi jo pre-bere, z lesketajočimi očmi. Tako ponos-na je bila!

Njeni dijaki ji niso dali veliko zado-ščenj, revici. Učiteljski poklic je nehva-ležen, pomni to. Nova generacija je le-na, nič se ne potru-di. Ti si bil njeno upanje, njen uspeh.

Pomisli nanjo, Robert! Ji lahko sto-riš tolikšno žalost? Jo hočeš res razo-čarati?«

Robert se je ugriznil v ustnice. Še malo, pa bo vsega konec! Ne sme po-pustiti prav sedaj!

»Ne, odločen sem, da zapustim šolo.«

Ravnatelj je zavzdihnil.

»Resnično mi je žal za gospodično Violeto.«

Mož je v odgovor skomignil z rame-ni. Njegov pogled je bil nejeveren, ob-tožujoč.

»Tvoji starši vedo o tej zadevi?«

Besede so priletele kot strela iz jas-nega. Pod mizo je Robert vil roke.

»Ne, nič ne vedo.«

»Torej jih bom moral obvestiti«

Pripravljaj se je zavrteti številko. Za trenutek se je ustavil z vzdignjenim prstom. Robert ga je opazoval s prosečimi očmi. Bal se je. Zavzdihajoč je ravnatelj zavrtel številko.

Robert se ni ganil s svojega mesta in je nemo poslušal pogovor med ravnateljem in svojim očetom. S tem, da je poslušal ravnateljeve besede, si je lahko zamislil ves pogovor. Nenadoma se je zaslišal očetov glas, jasen:

»Ko se vrne domov, ga zakoljem!«

Robertu ni uspelo več niti treniti z očmi, tako ga je bilo strah.

Pogovor se je zaključil.

»Tvoj oče se mi ni zdel preveč vesel.«

»Da.«

Nenadoma sta bila oba v zadregi, nihče ni vedel kaj reči.

»Bolje je, da grem.«

Vstal je in se napotil k vratom.

»Kaj bo iz tega, fant?«

»Preden sem se izpisal, sem počakal, da sem dobil delovno mesto.

Pri pošti so me vzeli. Za poštarja bom. Jutri začnem.«

Ravnatelj je stresal z glavo, nejeveren.

»Zakaj, Robert? Zakaj? Samo to mi povej!«

»Svoboden hočem biti.«

»Svoboden?«

»Zaman bi vam razlagal. Ne morete razumeti.«

Tišina ko iz groba. Še zadnji pogled.

»Pozdravite mi gospodično Violeto.

Recite ji, da jo bom kdaj prišel obiskat. Če je seveda ne motim. Manjkala mi bo.«

»Kaj moram reči profesorju matematike?«

»Vedno sem ga sovražil! Ta mi zagotovo ne bo manjkal!«

Končno se je ravnatelj nasmehnil.

»Naj te Bog obvaruje, dečko.«

»Tudi vas.«

Nasmehnil se je in odšel. Za vedno.

Doma je bilo hudo. Le babica ga je razumela. Svoboden je hotel biti verig, s katerimi družba pribije vsakega na enoličnost.

Hrup prometa je zdrznil Roberta in ga povrnil v resničnost. Opustil je spomine. Vzdignil je oči k nebu in obraz se mu je zjasnil. Zdelo se je, da se pomlad, prava pomlad, že približuje. Med temnimi oblaki se je svetilo nekaj modrega neba. Sončni žarki so si odprli pot med oblaki.

Zapihala je burja.

Z vetrom v laseh, obrazom, žarečim od sreče zaradi tistih redkih žarkov, se je Robert nasmehnil. Hitreje je zavrtel pedale in pohitel. K svobodi. Mimo hiše v modrem, z naohnicami. Ki so se odprte v sonce — kot on — na stežaj odpirale življenju in pomladi.

ČIKOLE ČAKOLE

— Klerikalci so postali res nenasitni! Menda bi radi »omejili avtonomijo« časnikarjev Primorskega dnevnika! Prav v tem trenutku, ko so reveži v takih težavah, vztrajajo pri zahtevi, naj bi poročali tudi o dogodkih, ki ne spadajo v okvir delovanja SKGZ in naj bi bili korektni in nevtralni, ko gre za politične novice. Pravimo, da so nenasitni, ker smo iz 13. številke letošnje Mladine izvedeli, da je Radio Trst A v rokah katoliškega tabora! (Pravzaprav so menda »klerikalci« sami nekam zaprepadeni, da so se njihove vrste nepričakovano tako okrepile! Pravijo, da bi bili prav do objave teh svežih novic iz Ljubljane prisegli, da sam direktor in vsaj polovica uslužbencev tržaškega radia simpatizira z levičarskimi krogi... Če je pa tako: dobrodošli med katoličani, Filibert Benedetič, Stojan Spetič, Sergij Verč, Mirjam Koren, Ivana Placer, itd! In tudi izbira toliko novih moči, ki nas je prej vznemirjala, je gotovo dobro preračunana, da ostane vsa moč v krščanskih rokah. Zato dobrodošli tudi Tatjana Čuk, Fabio Gergolet, Eva Fornazarič!) Samo da ne bi z vsemi temi okrepitevami katoličanom še bolj »zrasla krila«, kot so jim že itak »ob menjavi oblasti v Sloveniji«... (Glej intervju z Damjanom Trpinom, Mladina št. 13!)

— Pravzaprav so izjave našega SO-TRPINA, tovariša in borca v isti stranki za iste (tako smo mislili) ideale, zelo zanimive. Predvsem je zanimivo njegovo prekladanje uteži in protiuteži, ki se nazadnje zreducirajo na skupni imenovalec: denar! Vsekakor pa je treba priznati, da je kot eden glavnih mladih predstavnikov SSK dal novi slovenski demokraciji v domovini svetel zgled: najprej je treba pometati doma! Mahati malo na slepo z metlo po svojih zaveznikih, kamor pade, pa pade, glavno je tolči in dvigati prah. Čim več prahu, da se ne bi prav dobro videlo, kaj je zadaj... Drugače bi morda še preveč ljudi soglašalo s Trpinovim »nasvetom novi slovenski oblasti, naj bo s finančnimi dotacijami previdna«! (istotam)

— Italijanski Piccolo, še bolj pa Trieste oggi (ki je, med nami rečeno, pravi stavkokaz) pa se te dni režita od zadovoljstva: Primorskega dnevnika ni, še toliko ga ni, kolikor bi ga lahko bilo, in Slovenci kupujejo italijanske dnevnike! (tam sicer ne piše, kateri Slovenec se je rodil in kateri je doktoriral, vendar pa nas obveščajo vsaj o tem, kateri Slovenec je umrl!). Toda — ali razumete, kam to pelje? V poitalijančevanje!! Torej: vse politične sile Slovencev, združite se! Podprite Primorski dnevnik! To je vendar EDINI slovenski dnevnik v Italiji! Če ni dnevnik VSEH Slovencev, pa vam figo mar! Za njegovo finančno stanje ni prav v nobeno korist nekaj tisoč bralcev več. Torej ni razloga, da bi se spreminjal! Vsekakor pa odgovorni urednik PD zagotavlja. »Ko smo novinarje sprejemali v službo, jih nismo vprašali, kakšno izkaznico imajo«. (Kot da bi bilo to v našem malem prostoru potrebno!!) Poleg tega pa je treba priznati, da je PD postal zadnja leta bolj odprt. Zadnje čase pa sploh. Hočete dokaz? Le pogledjte, kakšen poudarek je dal letos nagradi Vstajenje! Podeljujejo jo vendar katoliški krogi! Torej ne bodite malenkostni!!

RAST, mladinska priloga Mladike. Pripravlja uredniški odbor mladih. Pri tej številki so sodelovali: Aljoša Saksida, Breda Susič, Ivan Žerjal, Alenka Spetič in Alenka Štoka. Tisk Graphart, Trst, maj 1991.

Pogovor z voditeljema skavtov

Tokrat sem se pogovarjala z novim načelnikom in načelnico slovenskih tržaških skavtov in skavtinj Teom Kraljem in Ano Batagelj.

Bi se najprej predstavila?

ANA: Imam 29 let. Pred štirimi leti sem končala pravno fakulteto na tržaški univerzi in sedaj delam v TKB. Skavtinja sem že precej let. Osem let sem vodila volčiče in veverice, potem sem se pa iz službenih in družinskih razlogov umaknila iz aktivnega vodenja, čeprav sem še naprej ostala v kontaktu s skavtskimi prijatelji. Lani oktobra so me tako na občnem zboru izvolili za načelnico. To službo sem sprejela z velikim veseljem, mislim namreč, da res velja tisto geslo »enkrat skavt, vedno skavt«, ne moreš pozabiti vseh lepih doživetij, vsega kar si se pri skavtih naučil. Tako sem to funkcijo, četudi so bile težave, ker nimam dosti prostega časa, z velikim navdušenjem sprejela.

TEO: Imam 25 let, skavt sem od leta 1978. Končal sem strokovno šolo v Trstu in že nekaj let delam v raziskovalnem laboratoriju. Načelnik sem postal na lanskem občnem zboru, ko je prejšnje ožje vodstvo odstopilo.

Se funkcija načelnika in načelnice, odkar so se skavti in skavtinje združili, sploh razlikujeta?

ANA: Mislim, da se funkcija načelnice danes ne razlikuje od funkcije načelnika. Smatram, da je bolj reprezentativne narave, da ima pač tudi ženska veja predstavnico.

TEO: Tako se tudi formalno zagotovi določeno enakopravnost.

SZSO je najštevilnejša organizacija na Tržaškem. Vaše delovanje naj bi zajemalo celo vrsto področij: kulturno, socialno, versko itd. Vam to uspe ali pa imate probleme npr. zaradi pomanjkanja voditeljev?

ANA: Skavtizem je stil življenja, izpolnjuješ ga vsak dan. Mislim, da ne moremo razlikovati vsakega področja

posebej, saj bi tako postali kulturna organizacija ali verska, mi pa vse te komponente, ki spadajo v skavtsko vzgojo, pri vsakem podvigu in delovanju združujemo. Na športnem dnevu poudarjamo tako tudi vse ostale skavtske vrednote. Seveda se člani organizacije vključujejo v pevske zборе, društva, sodelujejo v župnijah. Seveda imamo dejavnosti, v katerih bolj poudarimo en element ali drugi. Skavtska organizacija se razlikuje od drugih prav v tem, da skušamo graditi osebo v celoti, ne pa samo v eno smer.

TEO: Kot tržaški del SZSO krijemo področje, ki gre od Milj do Devina. Članov je približno 307; krijemo vse letne razmaha: od volčičev in veveric (8-10 let), do izvidnikov in vodnic (11-16 let), nato so še novinci roverjev in popotnic in končno roverji in popotnice. V zadnjih letih smo začeli precej poudarjati kvaliteto pri formaciji voditeljev, seveda pa pri tem ne smemo pozabiti, da smo zamejska skavtska organizacija in imeti integralno vizijo našega prostora z vsemi komponentami — vero, naravo, slovenstvom —, ker pač živimo v tem prostoru in ne moremo preiti v elitizem brez širše prisotnosti na teritoriju.

Je število članov v teh zadnjih letih stalno, ali pa je prišlo do naraščanja oz. upada?

TEO: Že nekaj let se število giba med 303-320 in večjega upada ni, so se pa spremenile proporcije med raznimi vejami. Pred 15 leti je bilo precej volčičev in veveric, starejša veja pa je bila prisotna v manjši meri, sedaj pa je več fantov in deklet med 17 in 24 letom. Kljub temu pa smo v zadnjih letih precej zaživelj tudi v veji najmlajših.

ANA: Mislim, da se v naši veji dogaja sorazmerno kot na osnovnih šolah in v drugih organizacijah.

Ste voditelji za svoje delo med letom in posebno na taborih plačani?

ANA: Vsi, od voditeljev do tistih, ki se ukvarjajo z našim glasilom Jambo-rom, delamo brezplačno. Svoj prosti čas žrtvujemo, če lahko tako rečem, za delo v organizaciji. Tabele in članarino pa si plačujemo sami.

TEO: Nimamo nobenih »privilegijev«.

Se čutite voditelji prepuščeni lastni iniciativi in odgovornosti, ali pa prihaja do stikov in sodelovanja s starši?

TEO: Že nekaj let poudarjamo stike s starši. Na začetku delovanja posameznih vodov imamo sestanek s starši in nato še dvakrat ali trikrat med letom, tako da tudi staršem prikazemo naše cilje, naš način dela in vzpostavimo z njimi odnos. Videli smo, da se tako delovanje obrestuje.

ANA: Važno je, da skušamo starše na taka srečanja navaditi, jim prikazati naše metode dela, da ne bodo pač pošiljali otroke na sestanke samo, da bi se igrali. Tako pa bolj spoznajo voditelje, kaj delajo in kako delajo voditelji na sestankih, zakaj uporabljajo določene igre, kaj hočejo s tem posredovati otrokom. Tako se torej zavedajo važnosti, ki jo ima organizacija pri gradnji otrokove osebnosti. Iz osebne izkušnje lahko rečem, da so starši, ko so imeli kontakt z voditelji, z večjim navdušenjem pošiljali otroke na sestanke in priskočili tudi sami na pomoč. Prišlo je tudi do tega, da smo lahko mi pomagali staršem, da so sami bolje spoznali otroke in istočasno smo tudi mi bolje spoznali otroke, s katerimi smo delali.

Stiki z ostalimi slovenskimi skavti so verjetno zelo dobri.

TEO: Z goriškimi skavti smo ena organizacija: SZSO. Sodelujemo na vsakoletnih skupnih podvigih in še na kakih drugih srečanjih. Tudi s koroškimi skavti imamo stalne stike. Do lani so bili vključeni v avstrijsko skavtsko organizacijo, letos pa so to opustili, ker so videli, da niso imeli tam nobene težje, in so zakorakali avtonomno pot. Kot vemo je na Koroškem situacija za Slovence sploh težka in to se odraža tudi v skavtski organizaciji. Kljub temu pa imamo enkrat, dvakrat letno skupne pobude. Z ljubljanskimi in drugimi slovenskimi skavti imamo že dolgo stike. Ne smemo pozabiti, da so prvi slovenski skavti bili iz Ankarana, so torej izhajali iz tržaškega dela SZSO. Peter Lovšin pa je nekaj časa deloval v sklopu goriškega dela in on je potem osnoval v Ljubljani skavtsko organizacijo, ki se sedaj naglo širi. S tem v zvezi bi še dodal, da bomo imeli aprila skupinski svet slovenskih evropskih skavtskih organizacij.

Kaj pa stiki z italijanskimi skavti?

ANA: Tudi z italijanskimi skavti imamo stike. V zadnjih časih so se izboljšali kontakti z AGESCI; nekateri naši skavti so se udeležili tabornih šol, ki so jih oni priredili.

TEO: Tako se naši člani seznanijo z drugimi metodologijami in spoznava skušamo potem prilagoditi našemu načinu dela. Reči pa moram, da so ti stiki trenutno na neformalni ravni in da ni nekega formalnega odnosa med SZSO in recimo AGESCI.

Hvala za pogovor.